

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 177/2022
09.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., код ..., чији су пуномоћници Лазар Ђендић, адвокат из ... и Предраг Ђендић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа „Електропривреда Србије“ Београд, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1469/21 од 24.09.2021. године, у седници одржаној 09.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против преиначујућег дела (став 2. изреке) пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1469/21 од 24.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 83/20 од 18.12.2020. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужилац дана 01.02.2016. године засновао радни однос на неодређено време ради обављања посла „електромонтер одржавања ... и ...“ код туженог, што је он дужан трпи и призна. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад. Ставом трећим изреке, поништен је као незаконит акт туженог – обавештење о престанку ангажовања на привременим и повременим пословима: ... од 02.07.2020. године, којим је тужиоцу дана 10.07.2020. године незаконито престао радни однос на неодређено време код туженог. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 139.500,00 динара, што ако не учини на исти износ тече законска затезна камата почев од дана извршности па до дана исплате.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж1 1469/21 од 24.09.2021. године, ставом 1. изреке, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Чачку П1 83/20 од 18.12.2020. године у ставовима првом и другом изреке. Ставом 2. изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Чачку П1 83/20 од 18.12.2020. године, у ставу трећем изреке, тако да иста сада гласи: одбија се као неоснован тужбени захтев тужиоцу у делу којим је тражио да се поништи, као незаконит, акт туженог – обавештење о престанку ангажовања на привременим и повременим пословима: ... од 02.07.2020. године, којим је тужиоцу дана 10.07.2020. године незаконито престао радни однос на неодређено време код туженог. Ставом 3. изреке, одлучено је да решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртм

изреке пресуде Основног суда у Чачку П1 83/20 од 18.12.2020. године остаје неизмењено.

Против става 2. изреке (преиначујући део) правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао правноснажну пресуду, у побијаном делу, на основу одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. тачка 3. истог закона, на коју ревидент у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац који је по занимању „електромонтер“, III стручне спреме је код правних претходника туженог и туженог био ангажован у периоду од 30.08.2010. године до 10.07.2020. године, на основу више закључених уговора о обављању привремених и повремених послова, тако што је континуирано, у том периоду обављао послове електромонтера на ... средње напонској мрежи који су послови били систематизовани Правилником туженог о систематизацији и организацији радних места. Тужени је тужиоца обавештењем број: ... од 02.07.2020. године, обавестио о престанку ангажовања на привременим и повременим пословима, тако што је извршни директор за кооперативне послове туженог тужиоца обавестио да дана 10.07.2020. године престаје његово ангажовање на привременим повременим пословима по уговору о обављању привремених и повремених послова који је он закључио са Јавним предузећем „Електропривреда Србије“ на период од 120 радних дана почев од 01.02.2020. године и да престанком ангажовања има обавезу да Служби за БЗР врати опрему коју је добио на коришћење за време обављања тих послова.

Код тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је поништио акт туженог – обавештење о престанку ангажовања тужиоца 02.07.2020. године, јер је утврдио да је тужилац у радном односу код туженог од 01.02.2016. године и да се ради о радном односу на неодређено време, који се може отказати само на законом прописани начин, на основу одредбе члана 179.-185. Закона о раду.

Другостепени суд је, у том делу преиначио првостепену пресуду тако што је тужбени захтев тужиоца за поништај, као незаконитог, горе наведеног акта – обавештења о престанку ангажовања на привременим и повременим пословима од 02.07.2020. године, одбио, полазећи од правног дејства обавештења чија је суштина стављање до знања радно-ангажованом лицу да му је радно ангажовање на привременим и повременим пословима престало, тако што је последњи уговор био закључен до 10.07.2020. године. По мишљењу другостепеног суда, такво обавештење не може имати непосредни учинак којим је повређено право запосленог из радног односа, па самим тим ни уживати самосталну судску заштиту.

По оцени Врховног касационог суда, одлука другостепеног суда је заснована на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 195. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 95/2018), прописано је да против решења којим је повређено право запосленог или када је запослени сазнао за повреду права, запослени односно представник синдиката чији је запослени члан, ако га запослени овласти, може да покрене спор пред надлежним судом.

У конкретном случају, побијаним актом, тужилац је од стране извршног директора за корпоративне послове обавештен о престанку ангажовања о привременим и повременим пословима, јер је дана 10.07.2020. године истекао период од 120 радних дана почев од 01.02.2020. године на који је закључен уговор о обављању привремених и повремених послова, са туженим послодавцем и указао му да је дужан да врати опрему коју је добио на коришћење. То обавештење је декларативно јер оно не ствара права и обавезе, нити је извршни директор за корпоративне послове, који је тужиоцу то обавештење послао, надлежан да одлучује о правима запослених из радног односа, већ је тужилац обавештен о обавезама које је преузео уговором о обављању привремених и повремених послова закљученим са туженим, у смислу враћања опреме коју је добио на коришћење.

Неосновани су наводи ревизије тужиоца да је предметним обавештењем повређено његово право на рад, јер му је, након доношења истог онемогућено да ради. Супротно тим наводима ревизије тужиоца, правноснажном пресудом у овом спору је утврђено да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог који је обавезан да га врати на рад, што значи да је он остварио право на заштиту свог радноправног статуса код туженог. Спор пред надлежним судом, у смислу одредбе члана 195. став 1. Закона о раду, запослени може да покрене против решења којим је повређено његово право, што овде није случај. Обавештењем о истеку времена радног ангажовања тужиоца на основу уговора закљученим са туженим, као послодавцем, предметним актом послодавца, тужиоцу није повређено право на рад, јер тим актом није конституисан другачији радно-правни статус тужиоца у односу на оно што је, између парничних странака, уговорено уговором о обављању привремених и повремених послова почев од 01.02.2020. године. Због тога тужилац неосновано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**